Ч. 220 Субота 2 (14) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Конференциї ґр. Кляріґого — Знесене язикових розпоряджень. — З ческого табору. — Німецкі народовці против Німців-радикалів. — Війна Анґлиї з Трансвалем.)

Ґр. Клярі все ще нараджує ся з послами і виднійшими політиками всіх сторонництв. Оногди конферував з кількома молодоческими послами, а вчера з провідником молодочеcкого клюбу соймового, др. Скардою і пос. Пацаком. Посли: Герольд, Крамарж і Енґель, що також одержали на вчера запросини до ґр. Кляріґого, не прибули, оправдуючи ся або недугою, або недостачію часу. З італіяньскими послами буде ґр. Клярі конферувати безпосередно перед початком парляментарної сесиї. То припізнене не викликане політичними обставинами, лиш виключно тим, що ґр. Клярі хотів ощадити тим послам далекої дороги.

Як зачувати оголосить Wiener Ztg. дня 17 с. м., отже день перед отворенем ради державної знесене язикових розпоряджень для Чехії і Моравии. В тім дни зберуть ся провідники опозицийних клюбів німецких на спільну нараду.

Narodni Listy одержали телеґраму з Відня, в котрій каже ся, що „справді тяжко в Австриї правити против Німців". Дальше підносить та часопись, що після еї інформациї, взятих з найліпшого жерела, теперішне правительство полишить ся так довго при кермі, доки відносини не дозволять на утворене коаліцийного кабінету, в котрім були би заступлені всі значнійші народні сторонництва. На впевненя о солідарности правиці — пише ческа Politik — не повинні Чехи богато числити. Вартість еї покаже ся впрочім вже незадовго при нарадах в парляменті.

Орґан німецких националів Deutsche Ztg. виступає против німецких радикалів, котрі домагають ся престольної промови і зазначує, що теперішна хвиля найменше надає ся до обструкциї, а є найліпшою до коаліциї з Поляками. Так само часописи німецкої поступової партиї поборюють жадане престольної бесіди, доказуючи, що не є відповідною річию домагати ся від невідвічальної корони якихсь рішучих приречень. З таким жаданем треба звертати ся до правительства, котре за все відповідає. Дальше доносять, що в кругах німецкої поступової партиї був намір виступити з обжалованем кабінету ґр. Туна. Тепер лібералы відступили від того наміру, бо ціла правиця голосувала би против внесеня, а Німці не хочуть зачинати нової сесиї побідою правиці. За те Німці рішили поставити нагле внесене з жаданем знесеня, взглядно обмеженя §. 14. Німці будуть домагати ся скорого полагодженя того внесеня і кажуть, що від того буде зависіти їх поступоване при виборах до делеґаций. Супротив того вибори до делеґаций здадуть ся не відбудуть ся з початком сесиї. Поступові Німці заповідають дальше спільну акцию всіх опозицийних сторонництв в напрямі знесеня дневникарского стемпля і в напрямі знесеня всіх місцевих язикових розпоряджень, виданих поодинокими міністрами в протягу послідних трех літ. Ліберальний дневник Grazer Tagespost домагає ся, аби закон в справі знесеня, взглядно обмеженя §. 14 був ще санкционований перед виборами до делеґаций.

Секретар посольства полуднево африканьскої републики в Парижи повідомив француске правительство урядово, що від четверга вечера істнує вже воєнний стан між полудневоафриканьскою републикою а Анґлією. — Льондоньскі часописи доносять, шо Трансвальці в четвер вечером, в хвили, коли минув речинець даний Анґлиї до відповіди на ультиматум трансвальске, обсадили місцевість Ленґснек, перейшли в великім числі границї Наталю і займили горби Інґоґо. То само доносять з натальского порту Д'Урбан. Однако доси не одержав ще ґубернатор урядового потвердженя тої вісти. Рівнож і зі сторони Анґлийців роблять ся приготовленя до війни. „Бюро Райтера" доносить з Мафекінґу, що значна часть анґлийскої армії з многими пушками і санітарними відділами відійшла на границю трансвальску, аби там займити оборонні становища. Воякам заборонено навіть в ночи відкладати оружие. — Президент Кріґер видав до пробуваючих за границями краю Трансвальців проклямацию, в котрій взиває їх, аби безпроволочно ставили ся до своїх відділів, а то під загрозою грошевої кари, пятилітної вязниці і конфіскати маєтку. — Радикальні анґлийскі часописи дуже остро виступають против правительства, на котре звалюють вину тої війни. Нарід повинен розважити, яке нещастє може за собою потягнути расова війна.

---

57)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлийского).

(Дальше).

ГЛАВА ДЕСЯТА.

Приготовленя.

Майже безпосередно по тім, коли ґрафиня Еверстронґ виїхала з замку Рейнгем, показав ся в селї, що так само називало ся, Чорний Мільзом. Однакож трудно було припустити, щоби ті, що виділи его в тім часї, коли відбував ся похорон ґрафа Освальда Еверстронґа, тепер его пізнали. Атже той волоцюга, що тогди мав лиш якісь лахи на собі, появив ся тепер убраний порядно як статочний горожанин.

Підчас, коли Гонория Еверстронґ перебувала при улици Персі в Льондонї під фальшивим іменем, чоловік той, що називав себе еї батьком, осів в малій господї під самим замком. Тота господа, що про ню іде бесїда, мала не найліпшу славу; а слава еї зовсім не стала ліпша, коли по смерти еї властителя она дістала ся в опіку пана Мільзома. Він прийшов був одного дня в падолисті, майже безпосередно по виїздї ґрафинї Еверстронґ, до Рейнгем, а заставши господу „під котиком і песиком" порожною, пішов безпроволочно до адвоката, що розпоряджав нею, та спитав, чи не міг би він — а він представив ся адвокатови яко Тома Мондерс — взяти еї в аренду.

Адвокат зразу видивив ся був якось недовірчиво на того чоловіка, що придбав був собі то зловіще прізвище „Чорного Мільзома". Коли же той чоловік обіцяв ся зараз зложити чинш за цілий рік, то адвокат помяк; взяв гроші.

Тома Мільзом спровадив ся зараз до господи. Люди, що туди заходили, то були самі польні робітники та лодкарі, що привязували иноді свої лодки понизше моста, щоби подармувати кілька годин в сільскій господї.

Хто би був схотів придивити ся Мільзомови підчас его побуту в Рейнгем, був би зараз добачив, що се житє не для него. Він любив вистоювати на порозї в дверох сільскої хати з низькою кришею, і з понурим та набурмошеним лицем споглядав у село.

Пив богато, кляв не мало, і коротко сказавши, жив так ледащо, як лиш взагалї можна було в сїм спокійнім селї.

Ледви що пан Мільзом осів в Рейнгем, а вже першим его старанем було розвідати ся, що діє ся на замку. Єму удало ся звабити одного із низшої служби до господи, і він угостив тут того чоловіка горячим пуншом так щедро, що межи ними завели ся тіснійші зносини.

— Я би, Ґарвуде, не пожалував Вам нічого — сказав він. — Ви подібніськї до мого брата, котрого я дуже любив, а котрий молодим помер на віспу, отже задля тої подібности я Вас так полюбив. Заходіть коли схочете і кілько разів Вам сподобає ся, та кажіть собі дати, що схочете; позивати ся не будемо. Я завзятий ворог, але й щирий приятель. Коли кого люблю, то дав би єму і сорочку з себе; але коли кого ненавиджу —

Тут урвав Мільзом і лиш загаркав якось несамовито, а Джемсови Ґарвудови, що був трохи несьміливим паробчаком, здавало ся, як би єму студена вода капала за карк. Але пунш єму смакував і він не видів причини, задля котрої не мав би жити з Мільзомом в дружбі.

Заходив дійстно дуже часто, бо вечерами мав досить вільного часу. Від него довідував ся Тома Мільзом о всім, що діяло ся в замку.

— А що, пане Ґарвуд, нема вістий від ґрафинї? — спитав Мільзом одного разу в неділю вечером в січни.

— Нї, нема — відповів паробок; — бодай я не чув нічого. Що до вістий, то так мало про ню чути, як би она з своєю Пейленд виїхала де в глубину Африки.

— Та лишіть Африку, але що скажете о ґрафинї?

— Таже я хотів Вам щось сказати — відповів паробок ніби угніваний — а Ви менї перебили — я хотів Вам сказати, що хоч нема безпосередних вістий від неї, то ми з иншої сторони довідали ся досить дивних вістий.

Новинки.

Львів дня 13-го жовтня 1899.

— **Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого** др. Тхоржницкий виїхав на візитацию судів.

— **Дві нові стипендиї** фундує крил. Павло Матковский, архідиякон перемиского капітули. Тамтої пятниці зложив він в касі Ставропигійского Інститута 4.000 зр. з бажанем, щоби совіт Інститута скоро оснував з того капіталу дві стипендиї для сиріт-дівчат рускої народности гр.-кат. обряду і Галичанок, ходячих до публичних шкіл.

— **Паперові ґульдени і мідянні крейцарі** можна буде виміняти ще лиш до послідного дня сего року. З кінцем того дня держава вже не буде обовязана виміновати. Отже коли случайно який скупар має ще банкноти, нехай завчасу виміняє, а ніхто нехай вже не бере мідянних крейцарів лиш бронзові сотики або т. зв. по німецки гелери. Крейцарів курсує ще богато. але іменно длятого бідні люди нехай їх не беруть.

— **Надзвичайні загальні збори товариства імени Івана Котляревского для будови рускo-народного театру у Львові** відбудуть ся дня 15 н. ст. жовтня с. р. (в неділю о 3-ій годинї по полудни в сали товариства „Руска Бесїда". (Ринок, дім „Просьвіти"). Предмет наради зборів: 1) зміна трох параґрафів нового статута, не затверджених міністерством, 2) внесеня членів

— **Снїги в горах**. По зливі пустив ся у нас в неділю снїг і при сильнім північнім вітрі покрив через ніч Турчаньске Підгіре, привалившм все, що ще застав на поли. А несподїваний і небажаний сей гість застав більше на поли, ніж в стодолї, бо з причини незвичайно студеного лїта жнива значно припізнили ся, а безустанна слота не дала в час зібрати і того, що як-раз дійшло. Коли блисла який день погода, люди як би прочуваючи недалеку зиму, кидали ся до роботи горячково і косили, що лиш дало ся, на-пів зелене і ледво трохи в кілю постояло, почали вже на-пів мокре звозити — аж тут снїг захопив їх в половині роботи, і деесь одно гниє і зрастає в кілях, а друге, пізнїйше, так овес як і яре жито пропадає під снїгом па пни. У неодного нема ще нї одного снопа, нї одної булї (картофлї) в будинку, всьо на поли, а тут треба і худобу зимувати і себе з дїтьми живити. Чиста розпука!

— **Дики в Стрийщинї**. Стрийске староство розіслало наказ до двірских обшарів в справі устроюваня ловів на дики, що розмножили ся і роблять людям шкоду. Обіжник зазначує, що „властитель лїса, котрий занедбає виконане сего розпорядженя, буде потягнений до отвічальности, єли доведена єму буде вина удержуваня диків в своїх лїсах". Дики в Стрийщинї так розмножили ся, що можна стрінути ся з ними в білий день, як то лучило ся Петрови Костеливі, що несучи сіль для овець до кошар, зійшов ся з величезним диком. Скарб скільский відбув вже лови в Туллї, Хащованю і инших селах, що суть его власностию.

— **На смерть переїхав** в четвер па площи сьв. Теодора у Львові, о год. 8-ій рано віз з румовищем 40-лїтну жидівку Лаю Проект. Погибша полишила кількоро дїтий. Неосторожного візника Обушиньского арештовано.

— **Судьба брилянтового перстеня**. Перед трома роками загубив якийсь богач в Празї дорогий брилянтовий перстїнь. На другий день рано по згубі знайшов міский замітач в сьмітю на улици якийсь перстїнь, а гадаючи, що він не має нїякої вартости, всунув его лиш оттак з навички до кишенї, а за то пильнїйше збирав недокурки з папіросів і циґар. Знализник, котрому й не снило ся, як велику має вартість той перстїнь, винен був своєму товаришеви по фаху, якомусь Сукупови, 10 крейцарів, а не маючи їх віддати, дав на покрите довгу той перстїнь. Але й той товариш не пізнав ся на вартости перстеня і цїнив его що найбільше на 20 кр. Сими днями занедужав Сукуп і єму треба було гроший Отже зібрав де що мав бодай яко таку вартістость, а межи тим і той перстїнь та поніс все до заставничого заведеня, щоби там за то роздобути пару крейцарів. Аж тут цїнитель пізнав ся на вартости перстеня і єму то було очевидно дивним, звідки простий замітач може мати брилянтовий перстїнь що найменше вартости 300 зр. Він дав знати на полїцию, а та арештувала Сукупа та була би арештувала ще й его товариша, котрий знайшов той перстїнь, але знализник лежить тяжко недужий. Тимчасом не знати хто загубив той брилянтовий перстїнь і полїция пошукує властителя.

— **Бальон ґрафа Цеппелїна**, про котрий ми свого часу на иншім місци широко писали, вже готов, а наповнене его ґазом і остаточне улаждене вже так далеко поступило, що ще сего місяця можна ним буде летїти. Ґр Цеппелїн хоче сим бальоном дати доказ, що єму удало ся придумати такий бальон, котрим можна буде так вигідно кермувати у воздусї, як кораблем на мори. Бальон має вид подовгастого валка, зложеного з трох частий. Завішені під сподом ваги можна буде гак пересувати, що бальон буде міг одним кінцем то підносити ся, то спускати ся, значить ся прибирати косе в гору або косе в долину положене. Під бальоном буде кілька лодок, для машин, для керманичів, для пасажирів і на провіянт. Бальоном мають порушати шруби, уміщені з боку на переді, кожда на одній лодці, на котрій знаходить ся і мотор.

Телеґрами.

Відень 13 жовтня. Говорять тут о тім, що др. Білиньский виготовив в лїтї проєкт язикового закона, обіймаючого важні постанови для всїх австрийских країв. Має то бути начерк предложеня, управильнюючого остаточно язикові відносини поодиноких провінций.

Константинополь 13 жовтня. Вчера по полудни убито на улици сина великого везира Галіль-Різат пашу. Убийника зловлено.

Голомуц 13 жовтня. Архиєпископ Кон небезпечно занедужав.

Софія. 13 жовтня. Князь поручив зложене нового кабінету міністрови просьвіти Іванчеви. Іванчев пробовав кількох комбінаций, але що Радославов робив перепони, зложив Іванчев свою місию. Гадають, що утворене кабінету буде поручене Ґрековови.

— А щож Ви довідали ся?

— Коби Ви, пане Мондерс, лиш не перебивали заедно — сказав ґрум в докором. — Я хотів Вам сказати, що наш старий візник мав на Різдво відпустку; а куди він пішов? До Льондону, в гостину до свояків, що там живуть. А куди він пішов, як був в Льондонї? До театру на передмістю Друрі-лен. А коли він виходив з театру, вгадайте, що видів на власні очи? Панну Пейленд, покоєву ґрафинї, попід руку з якимсь поважним постарим паном, що міг би бути єї батьком. Але наш старший візник був досить далеко від неї і не міг єї зачепити а хоч старав ся, щоби она его побачила, она все-таки его не виділа. Але він присяг на Евангелиє, що то була таки покоєва ґрафинї. Хибаж то не дивна вість, як гадаєте, пане Мондерс?

— Та ніби дивна — сказав властитель господи. — Але бо й цїла тота Ваша панї, ґрафиня Еверстронґ якась дивна людина; їде за границю — коли дїйсно поїхала — а дитину свою однїсеньку лишає дома саму.

— Та ще й дитину, котру так любила; то вже найдивнїйше зі всего — сказав ґрум. — Хто би був видів тоту матір разом з дитиною, був би гадав, що нїчо в сьвітї не зможе їх розлучити. Аж нараз она їде а маленьку Ґертруду лишає саму. Правда, що дївчинка хочби була й царівною, не могла би мати лїпшої опіки. Коли видїти коло неї єї виховательку, панюю Марден, то можна би гадати, що тота дитина то цукорок, котрий в капли дощу міг би розтопити ся; а коли видїти капітана Кране коло неї, то можна би гадати, що то дорогоцїнности анґлїйскої корони і що весь сьвіт жде лиш на то, щоби їх украсти.

Чорний Мільзом лиш усьміхнув ся на то. Але Гарвуд не зважав на той усьміх; він дивив ся лиш на послїдну ложку свого пуншу і думав собі в души, чи пан Мільзом дасть єму ще одну склянку того знаменитого напитку.

— А що то за чоловік, той капітан Кране? — спитав Мільзом, що чогось був призадумав ся.

— Завяла натура — відповів Гарвуд; — тілько й всего. Як би не его гостець, то міг би що дня ставати до боксованя о заклад. Та що єму з того, коли его гостець мучить і він мусить часто лежати.

— Гм! А хтож в таких случаях стереже малу панночку?

— А хтож би як не він таки! Лежить як той пес під дверми малої панночки. Він сам то говорить і сьміє ся з себе. Панна Ґертруда і єї вихователька займають три красні комнати в тім крилї, що від полудня — то комнати ґрафинї — головна дорога до тих комнат через коридар. Отже що робить капітан, коли ґрафиня поїхала? Спроваджує великі зелїзні двері з Льондону та замикає ними коритар так, що нїхто би туди не добув ся.

— А кудиж входять до комнати, де тота мала дївчинка? — спитав Мільзом.

— Через малу спальню, де давнїйше спала покоєва ґрафинї та через малесеньку гардеробу, в котрій звичайно стояли чоботи і пудла з капелюхами ґрафа Освальда. Тоті комнати виходять на другі сходи. Отже що робить капітан? Каже обі ті комнати уладити для себе і свого стуги Саломона Ґренді та зробити тонку стїну з дошок з малими віконцями в поперек комнат, так, щоби поза тою стїною можна переходити до комнат, що суть поза тими двома і щоби він день і ніч міг чути, як хтось іде до комнати панни Ґертруди. От видите, чи не дивак же то?

— То хиба він з розуму зійшов — сказав на то Мільзом, але таким якимсь голосом, як би він думав о чімсь иншім; тай дїйство він чогось дуже задумав ся.

— Що то, то нї! — сказав Джемс Гарвуд; — то хитра голова.

Коли Гарвуд побачив, що властитель господи вже більше его нечестує, забрав ся і пішов.

То було в січни а місяць того вечера сьвітив в повни. Коли Мільзом послїдного гостя вивів з хати та позамикав віконницї і погасив сьвітло, вийшов тихцем з хати. Пішов пустими улицями і вийшов на горб, на котрім стояв замок як би яка крипость.

Він перейшов попід каблук перед брамою і пішов до ґотицкої брами, поліз відтак попід мур, що окружав парк та виліз відтак на мур в однім місци, де він був зарослий блющем та спустив ся на долину, де на снїг було єму легко зіскочити.

— Заким розвиднить ся, то ще більший впаде снїг — шепнув він сам до себе — а тогди моїх слїдів не буде видко.

Відтак побіг він почерез парк, перескочив через огорожу, що відділяла парк від города, пішов осторожно стежкою помежи корчі і вийшов аж на конець тераси, на котрім був цьвітник перед замком. А на кождій терасї там були камінні балюстради, понад котрі підпимали ся витесані з каменя вази. Крию́чись поза ті вази дістав ся Мільзом на полудневий конець сего величезного будинку.

Сім осьвітлених вікон в сій части замку показували, де суть комнати, котрі займають дїдичка Рейнгему і єї ексцентричний опікун Сьвітло було слабе лиш як би від вічних лямп, а Мільзом довідав ся був від Гарвуда, що челядь лягає найпізнїйше о 11 годині спати.

Комнати, призначені для малої дївчинки, були на першім поверсї. Масивний камінний мур не був на сїм місци зарослий блющем анї не було нїякої штучної окраси, при помочи котрої можна би лїзти на гору. Голий мур споглядав на Тому Мільзома як звістна вязниця Нюґет в Льондонї.

— Ну — сказав він сам до себе — нїхто в сьвітї не годен дістати ся туди з надворку, хоч би й перекинув ся в кота або малпу. Хто хоче побачити Рейнгемску дїдичку, мусить пе-

Відозва.

Страшне нещасте навістило місточко Любачів. Дня 28 вересня знищив огонь в одній хвили до 200 чисел а около 300 будинків переважно найбіднійшої части; жертвою впала також церков і руске приходство. Шкода необчислена ще, але числять на кількасот тисяч зр., як звичайно межи убогим населенем лише в малій части обезпечена. Нужда між погорільцями, особливо рільниками велика, бо знищений цілорічний добуток, і в додатку через безнастанні слоти не могли нічого засіяти, тож і лихі вигляди на будучність. Завязав ся ратунковий комітет під проводом Впр. о. Вінкентия Кіналя, лат. пароха місцевого, і заняв ся збиранем складок так в грошех як і в натуралїях для несеня помочи нещасливим. В імени сего комітету відзиваю ся до жертволюбности співгорожан з уклінною просьбою о надсиланє датків для погорільців, котрі прошу надсилати на адресу комітету або о. Вінкентия Кіналя. *Юлїян Гладилович*, парох в Любачеві.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістки.

— Найкрасшого меду десерового з власної пасїки, придатного для всїх т. є. для здорових, хорих і дїтий продаю 1 кільо по 48 кр. В міцних бляшанках 5 кільо по 3 зр. 20 кр. франко кожда стация почтова. — П. Корінєвич, емер. учитель в Іванчанах почта в місци (пов. збараский).

Читатель в К.: Другий курс для писарів громадских буде тогди отворений, коли Видїл краєвий то оголосить, але коли то буде — того очевидно не можемо знати. На дальші курси будуть приняті тоті, що вже подали ся були на перший курс. А було їх около 500. Коли Ви подали ся перший раз а Видїл краєвий доси не звернув Вам поданя, то знак, що будете приняті; але коли то буде, чи на другий, чи на третий, або на якийсь дальший курс, того очевидно не можемо знати. Отже чекайте терпеливо, коли появить ся оповістка Видїлу краєвого, що тих а тих принято на курс для писарів. — **О. К. в П.:** Коли Т. К. не виступив формально із звязи підданьства нашій монархії, то за несповненє войскової повинности міг би бути караний, наколи би тут явив ся, ще після старого закона войскового з перед 11 цьвітня 1889 р., котрий то закон єсть лагіднїйший, як закон виданий під повисшою датою. Та обставина, що він приняв підданьство російске, не охоронила би его від кари, позаяк він не виступив формально з тутешного підданьства, і як самі кажете, зачислений ще сего року до послїдного року ополченя. Тутешні власти держать его заєдно в евіденциї. — **Василь М. в Жовкві:** 1) Про Пріснїця була перед кількома днями згадка в „Новинках“. А може Вам ходить лиш о его імя?— Називав ся Винкентий (Vinzenz); а що був селянином, о тім було також сказано. Коли Вас так Пріснїц інтересує, то скажемо Вам, що его навело на гадку лїчити людий водою. Коли бачите, Пріснїц мав 12 лїт і пас вівцї, сидів десь під корчем та побачив звідтам, як пострілена сарна, котрій з уда кров ляла ся, прибігла до недалекого жерела, поклала ся там у воду і лизала собі рану. Пріснїц видів пізнїйше, як та серна що дня приходила до жерела і там віби промивала собі рану. Пізнїйше приходила вже щораз рідше, але й щораз лїпше ступала на ногу, аж наконець подужала зовсїм і перестала вже купати ся і вилизувати рану у водї. Отсе навело Пріснїца на гадку, що водою можна лїчити. — 2) Як би ми хотїли були подавати розправу з тих процесів, то не скінчили би їх і до кінця року. Впрочім, що вже кому прийде з процесу; пропавші мілїони не вернуть ся. Вирок подамо коли буде оголошений. — 3) Видко, що Ви того ще не знали, що справа Гільзнера зійшла на зовсїм иншу дорогу. Показало ся, що не жид Гільзнер убив християньску дівчину Груза але мабуть таки рідний єї брат, котрому розходило ся о 2000 зр. спадщини, а відтак пустив чутку, що то жиди убили дівчину, бо їм було потрібно християньскої крови. Отже Вам конче хоче ся, щоби ми ширили ту безглузду повірку, що жиди убивають християн на кров до мац? Таких дурниць ми писати не будемо, а щоби й Ви знали звідки взяла ся та повірка, то зараз Вам розкажемо. Насамперед однакож мусимо Вашу увагу на то звернути, що в жидівскій вірі суть ті самі 10 заповідий божих, що і у нас, а там сказано в пятій заповіди: „Не убий!“ А тої заповіди не змінили ніякі науки рабінїв і она так само сьвята для всїх жидів як і для нас. Але звідки взяла ся згадана повірка, котрої дехто уживає, щоби ширити безвзглядну ненависть до жидів? Повірка та то останки темноти з римских часів посеред поганьства, з тих часів, коли лише що почало ширити ся християньство. Першими християнами були самі жиди — от хоч би самі сьв. Апостоли і Ученики Христові. А звістно, що Ісус Христос на послїдній вечери сказав до учеників: Коли зійдете ся разом і будете ломити хліб, пригадайте собі, що то моє тїло, а коли будете пити вино, пригадайте собі, що то моя кров (Сьв. Тайна Евхаристиї). Перші християни (жиди) так і робили, але потайком, бо мусїли крити ся перед поганами. З того пішла повірка, що то ті жиди ріжуть людий і їдять їх тїло та пють їх кров. Римский історик Тацит згадує в своїй лїтописи (Annales) про Ісуса Христа і каже виразно, що межи Юдеями єсть секта, котра їсть людске тїло і пє людску кров. Від тої пори товче ся тота повірка аж до нинїшного часу; найлїпший доказ, як всяка неправда, всяке зло приймає ся дуже легко у людий і як трудно его викоренити, а противно, як трудно правдї видобути ся на верх. Тота повірка була одною з причин, що за римских часів переслїдувано християн взагалї яко шкідливих і небезпечних державі а відтак перейшла в спадщинї з Римлян на инші народи, хоч ті приймили були християньство. І до нинїшного дня лишила ся повірка, що жиди їдять з мацами людску кров, лиш з тим додатком, що то має бути кров християньска. — **Володимир М. в Тлустім:** До науки рахунковости служать скрипти проф. Черного, котрі можете дістати в антикварни Köhler-a ул. Баторого ч. 28 у Львові: Rach. ogólna i kupiecka 3 зр.; Rach. państwowa 1·50 зр. До іспиту треба знати і рахунковість купецку. Добре було би також запренумерувати собі „Miesięcznik dla buchhalteryi“ (Редакция і Адмінїстрация: Львів, ул. Паньска ч. 11). Поміж иншими науками з рахунковости знайдете там важну для Вас статию: Rozwój rachunkowości państwowej w Austryi Ign. Wł. Pizuńskiego, Nadrad. rachunk. członek komisyi egzamin. z rachunkowości. — **Ілия Б. в Г.:** За богато питань нараз і длятого лиш по части можемо відповісти. — Німецких часописий лїтературно наукових і ілюстрованих єсть така маса, що годї сказати, котра з них під взглядом ілюстрацийним і змістом єсть найлїпшою. Кожда в своїм родї. Гарний єсть н. пр. місячник „Velhagens u. Klassings Monatshefte“, Bielefeld u. Leipzig формату книжкового. Ілюстрациї хоч менших розмірів, але прекрасні, чорні і кольоровані, декотрі на спосіб акварель. Зміст добірний і ріжнородний; в окремім додатку ще й повісти так, що можна з них зложити собі окремі книжки. — Красною єсть також „Ueber Land u. Meer“. — Прекрасна під взглядом самих ілюстраций єсть часопись „Moderne Kunst“ (зошит місячно 60 кр.). Формат великий, фолїо, ілюстрациї просто чудесні і часопись длятого незвичайно дешева. Але сам зміст слабий. Часописи того рода найлїпше виписувати через якусь книгарню, н. пр. Альтенберґа у Львові. — 2) Німецкого календаря, котрий би був виключно лиш інсератового змісту не знаємо. — Відповідь на прочі питаня пізнїйше.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

рейти через кімнату капітана. Ну, добре; я чув вже й о тім, що можна і чуйного пса перехитрити. Чого би то чоловік не доказав, скоро лиш схоче потрудити ся?

Він постояв через хвильку під муром та розглянув ся по просторій посїлости, яка показала ся его очам.

— Отже то все належить до неї, то все? — земля і доми, конї і вози; служба в лїбериї, що скаче коло неї як песики; дорогоцїнности, столове срібло і золоті тарелї, з котрих може їсти, коли схоче! То все єї власність! А она завзяла ся і не хоче дати менї кілька сот фунтів? Побачимо, чи вийде на тім добре. Я закляв ся, що пімщу ся, то й пімщу ся — сказав він і покивав рукою, мов би в сьвітлї місяця стояв перед ним який дух. — Я можу зачекати; я міг би чекати роками, але хоч би постарів ся і посивів, то ще знайду нагоду. Буду чекати терпеливо, але мушу пімстити ся. Она відмовила менї тих кілька сот фунтів? Отгут мусить впасти менї до ніг як той пес і віддати менї половину свого майна — ба ні, цїле майно — своє житє. Я вже відучу єї тої гордости. Она не хоче признати мене за свого батька? Ну, коли схочу, то буде мусїла боса ходити за мною в болотї по улицях та сьпівати по всїх містах та збирати гроші в мій старий капелюх. Я єї вже научу покори. Научу єї — по тій правдї, як тепер місяць сьвітить на небі.

ГЛАВА ОДИНАЙЦЯТА.

Обмотаний.

Хоч і як Віктор Керрінґтон числив і спускав ся на той вплив, який Павлина мала на Данила Дарґупа, а все-таки заскочила его несподївано вість, що Павлина стала нареченою Данила Дарґуна. А ту вість дістав він в кілька годин по тім як то стало ся. Той успіх перевисшив все его сподїванє. Він сподївав ся того за кілька днів, а та несподїванка була для него майже так само велика, як радість, яку ему тота вість зробила. Керрінґтон не вірив в ніяке добро; він недовіряв людскій натурі та погорджав нею і ему не прийшло й на гадку приписувати спосіб дїланя панї Дурскої иншим обставинам як лиш кокетериї і охотї чіпати ся кого небудь. — При тім всім ще питанє, чи она зірвала зі старою любовю — думав він собі, коли читав лист панни Брюер. — Але то зависить більше від самого Реджінальда, як від неї.

По одержаню посередного повідомленя о заручинах зробив Віктор Керрінґтон перший посув на шахівници в той спосіб, що пішов до панї Дурскої з візитою, котра відбула ся на другий день о тій годинї, о котрій она звичайно принимала. Він розпочав розмову тим, на чім перший раз скінчили. Зачав зараз говорити про Дарґуна. Той плян показав ся знаменитим. Павлина готова була дуже радо о тім говорити, а відносини межи нею а Керрінґтоном були вже того рода, що она могла згадати про свою розмову з Дарґуном. Коли то стало ся, став Керрінґтон грати свою ролю. Став насамперед завіряти Павлину о своїй щирости для неї, говорив відтак о впливі, який має на ґрафа Еверстронґа, та що побоюєсь, щоби Реджінальд із злости не зробив їй якого збитка, котрий би єї поставив в прикре положенє.

— Реджінальд не любить Вас по щирости і готов би пожертвувати Вас своїй користолюбивости в найдрібнїйшій справі, але его зарозумілість і его темперамент не дають можности предвидїти, чого би він готов допустити ся.

Павлина Дурска була женщиною. Позбувшись раз Реджінальда з свого серця і довівши до того, що ненавиділа того, котрого любила, готова була слухати погляду, котрий оправдував зміну в ній самій.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).